

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 13/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31Up/462/2022 z 30. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ, ktorý je advokát, sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením, na upomínacie konanie procesne špecializovaného okresného súdu, ktoré žiada zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada finančné zadostučinenie 1 000 eur.

II.

2. Sťažovateľ sa návrhom na vydanie platobného rozkazu podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“) domáhal proti žalovanému zaplatať odmenu za poskytnuté právne služby. K návrhu však nepriložil žiadne dôkazy preukazujúce dôvodnosť nároku. Preto okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona o upomínacom konaní jeho návrh odmietol a nepriznal mu náhradu trov konania.

Sťažovateľ proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažnosť z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom. Namietal neurčitost' výroku, ktorý neobsahoval určenie navrhovateľa, predmetu konania a rozhodujúceho subjektu. Namietol rozpor s princípom právnej istoty, keďže pod hrozbou odmietnutia návrhu podľa § 5 ods. 1 a 2 zákona o upomínacom konaní nebol vyzvaný na doloženie

dôkazov. Okresnému súdu vytkol, že pri trovách konania označil návrh ako neprípustný, no toto neodôvodnil a uviedol, že mu žiadne trovy nevznikli, hoci zaplatil súdny poplatok za návrh.

3. Okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa a zmenil výrok o trovách tak, že žalovanému nepriznal náhradu trov konania. K námietke o neurčitosti výroku uviedol, že zo záhlavia uznesenia je zrejmé, kto a o čom rozhodol. K námietke o nevyzvaní sťažovateľa uviedol, že podľa § 5 ods. 1 zákona o upomínacom konaní možno vyzvať na odstránenie väd návrhu, no nie na doloženie dôkazov. K námietke o právnej istote okresný súd uviedol, že sťažovateľ nepoukázal na žiadne rozhodnutie vyšších súdov k § 5 ods. 1 zákona o upomínacom konaní. K námietke o nemožnosti aplikácie § 6 ods. 1 písm. b) zákona o upomínacom konaní uviedol, že nie je zrejmé, z ktorej časti dôvodovej správy sťažovateľ vyvodil tento záver a prečo ho nemožno aplikovať. K námietke o neodôvodnení neprípustnosti uviedol, že táto bola konštatovaná v časti odôvodnenia trov konania a nebola dôvodom odmietnutia návrhu. K tomu dodal, že išlo len o chybu v písaní, nie nesprávny a neodôvodnený právny názor. K odňatiu práva na prístup k súdu okresný súd uviedol, že odmietnutie návrhu nezakladá prekážku veci rozhodnutej. K zmene výroku o trovách uviedol, že nárok na ich náhradu vznikol žalovanému, a nie sťažovateľovi. K sťažovateľom zaplatenému súdному poplatku uviedol, že tento mu bude po jeho krátení vrátený aj napriek odmietnutiu návrhu.

III.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, opomínajúc uviesť podstatu odmietnutia jeho návrhu neadresne, bez vzťahu k namietanému uzneseniu rozsiahlo cituje z rozhodnutí ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva a dospieva k záveru, že okresný súd sa v namietanom uznesení riadne nevysporiadal so všetkými jeho sťažnostnými námietkami. Tieto podľa neho opomenuté námietky však nijako nekonkretizuje a bez ďalšieho dospieva k floskulnému záveru, že namietané uznesenie je nepresvedčivé, arbitrárne a nespĺňa požiadavku ústavnosti, keďže spravodlivý proces vyžaduje, aby na jeho námietky boli zaujaté konkrétne a odôvodnené stanoviská. Podľa sťažovateľa mu bolo odmietnuté poskytnutie spravodlivosti. Bez vyjadrenia toho, v čom spočíva jeho nemateriálna ujma, žiada priznať finančné zadosťučinenie.

IV.

5. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu aj vo vzťahu k procesným rozhodnutiam civilných súdov vychádza z toho, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva a slobody (I. ÚS 13/00).

6. Vydanie platobného rozkazu, či už podľa zákona o upomínacom konaní alebo podľa Civilného sporového poriadku predpokladá preukázanie uplatňovaného nároku spolu s podaním návrhu. Je tomu tak preto, že súdy rozhodujú len na základe tvrdení žalobcu a ním predložených dôkazov bez vyjadrenia žalovaného. Preto pokiaľ chce byť žalobca s návrhom úspešný, čo sa prejaví vo vydaní platobného rozkazu, je v jeho záujme už k návrhu priložiť dôkazy preukazujúce dôvodnosť uplatňovaného nároku. To platí o to viac v sporovom konaní, kedy (nevnímajúc zákonné výnimky) súd vykonáva len stranami navrhnuté dôkazy. Preto treba súhlasiť s okresným súdom, že sťažovateľ bezpochyby zanedbal svoju dôkaznú povinnosť, keď v návrhu ani nenavrhol dôkazy

na preukázanie svojich tvrdení. Dôvodnosť odmietnutia návrhu zvyrazňuje aj to, že sťažovateľ je advokát, a preto si musel byť vedomý svojich procesných povinností, neočakávajúc, že ho okresný súd vyzve na doloženie dôkazov, keď mu zákon o upomínacom konaní takú možnosť neukladá. Nesplnením dôkaznej povinnosti sa sťažovateľ sám vystavil následku v podobe odmietnutia návrhu pre nepriloženie dôkazov, z ktorých by bolo možné odôvodnene predpokladať ním uplatnený nárok.

7. Namietané uznesenie okresného súdu nemožno považovať za arbitrárne a ústavne neudržateľné. Jednotlivé závery rozhodnutia o odmietnutí návrhu boli predmetom dvoch rozhodnutí, pričom sťažovateľ svoje námietky vyjadril vo svojej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Okresný súd v namietanom uznesení reagoval na všetky námietky sťažovateľa, pričom z jeho odpovedí je zrejmé, ako na základe nepochybných procesných okolností podľa zákona o upomínacom konaní rozhodol. Odôvodnenie namietaného uznesenia adresne vyvracia dôvodnosť formalistických argumentov sťažovateľa z jeho sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. V konečnom dôsledku sťažovateľ ani v ústavnej sťažnosti neprodukuje žiadne tvrdenia o tom, že by závery o odmietnutí jeho návrhu boli výsledkom zjavného či už skutkového alebo právneho omylu. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu